

**ת"פ 12495/11 - מדינת ישראל נגד שאהר חממדא, מסעוד
שלאלפה**

בית המשפט המחויזי בבאר שבע

ת"פ 12495-11-16 מדינת ישראל נ' חממדא(עוצר) וACH
תיק חיצוני: 430449/2016

בפני	כבוד השופטת דינה כהן
מאמינה	מדינת ישראל
נגד	1. שאהר חממדא (עוצר)
נאשמים	2. מסעוד שלאלפה

החלטה בעניין (נאשם 2)

1. הנאשם 2 עתר לאפשר לו לחזור בו מהodiumתו בשלב שלאחר הרשעה והגשת תסקירות שירות מבחן בעניינו.
2. בתאריך 20.12.17, לאחר שהקלתי את עדמות ב"כ הצדדים אפשרתי לנאשם 2 לחזור בו מהodiumתו תוך ביטול הכרעת הדין המרשעה נגדו מיום 12/7/2017.

ואלה נימוקי ההחלטה:

3. הנאשם הוועד לדין יחד עם אחר בגין עבירות נשך, ירי באזרור מגורים וסחיטה באיזומים כמתואר באישום הראשון טרם תיקונו (האחר הוועד לדין באישום נוסף- האישום השני- אף בעבירות של קשר סחיטה באיזומים ועוד).

על פי האישום הראשון כפי שיוחס לנאשם 2 יחד עם הנאשם האחר, על רקע סכסוך אודות מגרש, נכנס הנאשם 2 לשטחי המגרש עם נשך ויראה באוויר על מנת לגרום למשפחה היריבה להшиб למשפטו את מגרש המריבה.

הנאשם כפר בעבודות כתוב האישום, אולם בישיבה מיום 12.7.17, לאחר שנשמעה פרשת התביעה, הודיעו הצדדים כי הגיעו לכדי הסדר שלפיו תוקן כתוב האישום במסגרת ההסדר והנאשם הורשע על פי הודהתו בעבירות נשך (נשיאה) לפי סעיף 144 (ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ירי באזרור מגורים עבריה לפי סעיף 340 א' לחוק האמור, על פי כתוב האישום המתוקן.

הנאשם 2 אישר את עובדות כתוב האישום המתוון בפני.

טרם הטיעונים לעונש נתבקש שירות המבחן להגיש תסקير בעניינו של הנאשם 2.

במהמשך, לאור דחית מועד הגשת התסקיר אודות נאשם 2, פוצל הדיון בין הנאשם 1, ולאחר שנסמעו טיעוני ב"כ הצדדים לעונש בעניין נאשם 1 שהורשע בעבירה נשוא האישום השני של הוצאה לפי סעיף 448 (א) רישא לחוק העונשין תשל"ז - 1977 נגזר דיןו בין היתר ל-28 חודשים מאסר. הדיון בעניינו של הנאשם 2 נקבע למועד אחר שלאוחר קבלת תסקיר שירות המבחן.

בתסקיר מיום 22.10.17, מצינית קצינת המבחן, כי הנאשם אינו מודה במעשה העבירה הוא שלל מעורבות או נוכחות באירוע העבירה, חזר והצהיר כי לא ביצע את המתוואר בכתב האישום המתוון. שירות המבחן ציין בתסקיריו (עמ' 2 פסקה אמצעית) כי חזר ושהוח עם הנאשם מספר פעמים אודות מעורבותו ואולם הנאשם חזר על הצהרותו כי אין לו קשר לאירוע.

4. לאור זאת, בישיבה מיום 13.11.17, ציין סנגורו של הנאשם, כי הנאשם עומד על חופותו ושלדבורי לא ירה אל הנאשם الآخر ועל כן מבקש הוא להעיד בבית המשפט אודות גרסתו.

לדברי הסנגור כאשר שוחח עם הנאשם על מנת לברר מדוע חזר בו מסר לו הנאשם **"שהוא לא הבין את משמעות ההסדר שהוא צריך להודיעו بما שעשה, ישב בכל ישיבת ההורכות ושמע מה העדים אמרו וambil ש לנוהל את הגנתו ולפי דעתך זכותו בסופו של יום"**. (עמ' 83 לפורתוקול ישיבה מיום 13.11.17).

הנאשם נדרש להתייחס לשיבת עמדתו ולדבריו עורק דין אמר לו שאם יודה ישוחרר, שייחזורם וכך עשה.

לכשנדרש הסנגור להתייחס לעמדת הנאשם הוסיף בכתב, כי הזכיר לנאים את ההסדר בשפה העברית וזכור לו שהנאשם ציין בפניו כי מודה באירוע הראשון של כתב האישום המתוון אלא שככל הנראה הנאשם **"הואיל ועל פי כתב האישום המקורי חלקו של הנאשם הינו איסוף תרמילים"** וכי הנראה הנאשם הבין שהוא מודה כי אסף תרמילים.

לדברי הסנגור **"אם טענתו של הנאשם כי לא הסביר לו ההסדר היבט או לא תורגם לו בשפה הערבית ע"י החתום מטה, אין החתום מטה יכול להיכנס ללייבו של הנאשם או לשכלו"**

הסנגור הוסיף כי במידה ובית משפט יהיה מעוניין בהתייחסות רחבה יותר לאורכה לצורך השלמת תגובה מאחר שבבדעתו לפנות ללשכת עורכי הדין בסוגיה בשל טעמי חסין עו"ד לקוח.

.5. המשימה מנגד סבירה מטעמים ברורים שאין מקום לקבל את בקשת הנאשם, שאין בפנינו נימוקים מיוחדים המצדיקים לאפשר לנԱשם לחזור בו מהודאותו, כי כתוב האישום הוקרא לנאשם ע"י הסגנור והנאשם אישר תוכנו בפני בימ"ש, הוגש כתוב אישום מתוקן והודעה על הסדר שנחתמה על ידי הנאשם ובא כוחו.

נטען כי חזרה מהודיה בנסיבות אלה אינה מהלך פשוט שכן בית משפט התרשם מן הנאשם, התרשם כי הנאשם מבין את תוכן כתוב האישום המתוקן בטרם הכרעת הדיון.

.6. הוראת סעיף 153 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 שcourtתת "חזרה מהודיה"
קובעת:

"**הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשוו.**".

חזרה מהודיה טעונה אישור של בית משפט המותנה בקיומם של נימוקים מיוחדים.

מקובלת השקפה כי חזרה מהודיה תאפשר בנסיבות חריגות ורק מקום בו משקלם של הנימוקים המיוחדים הוא משמעותי.

ニימוקים כאלה עשויים להתקיים מקום בו מתעורר חשש ממשי כי חרף העובדה שההודיה נמסרה בין כותלי בית המשפט ועל אף ההנחה הרגילה לפיה הودיה זו ניתנה באופן חופשי ומרצנן נפל בה פסול הנובע מפגם ברצונו החופשי של הנאשם או בהבנתו את משמעות ההודיה או מכך שהוא שלא כדין באופן הצדיק את פסילתה.

ההלכה היא כי קיומו של חשש ממשי לכך שההודיה ניתנה בנגד רצונו החופשי של הנאשם נבחן על פי מכלול הנסיבות האופפות את מסירתם.

בדרכ כל היהת הנאשם מיוצג מהו שיקול כנגד התרת חזרה מהודיה וכן המלצתו של סגנור ללקוח להודות תוך הבהיר השלכות אי ההודיה אינה מצדיקה אף היא יותר לחזרה מהודיה. [ע"פ 5583/08 פלוני נגד מדינת ישראל (13.4.10) ומובאות שם].

באוטו עניין בית המשפט מפנה לשורה של החלטות הנוקטות אף בגישה המרחיבה את האפשרות לחזרה מהודיה.

בعنيין ע"פ 3754/91 **סמחאת נ' מדינת ישראל**, פד"ו מה (5) 798 (1991), נקבע ברוב דעתות כי לצורך הכרעה בבקשת לחזירה מהודיה אין די בבירור השאלה אם ההודיה ניתנה מרצון הטוב והחופשי של הנאשם אלא על בית המשפט לברר מהי הסיבה שהובילה את הנאשם להגיש את הבקשה.

כל שהתברר כי הנאשם סבור שהשיקולים שהובילו אותו להודות היו שגויים והמטרה שביסוד בקשתו היא כי תינתן לו הזדמנות להוכיח את חפותו אז ראוי שלא להכיד תמיד במשקלם של אותם נימוקים מיוחדים הנדרשים על פי הוראת סעיף 153 (א) לחסד"פ.

סמכותו של בית המשפט לאפשר חוזה מהודיה משתרעת על כל שלביו של ההליך הפלילי לרבות שלב העreauה. אולם ניכר, כי החלטות בתי המשפט נתנו לדוחות בקשה לחזירה מהודיה בשלב העreauה שלאחר גזר הדין.

כל שהבקשה מוגשת בשלב מאוחר עולה החשש מניצול ההליך הפלילי באמצעות תמרון בידי הנאשם ועל בית המשפט לנוקוט בגישה המחייבת יותר (ע"פ 11/1924 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.6.15)).

ראו גם החלטות שניתנו בעת האخונה בסוגיה לעניין העקרונות שיש לישם והגישות השונות: ע"פ 8462/15 **מוחמד אבו ראס ואח' נ' מדינת ישראל** (16, 30.11.16, עפ"ת (ח"י) 17-08-42176 **שאדי מחמד נ' מדינת ישראל** (24.10.17).

7. בעניינו יש טעם רב בעמדת המאשימה כי יש להניח שהמבחן הבין את משמעות הodium בעבודות כתוב האישום המתוקן בפרט שעשה שהסגור דובר את שפט הנאשם ומתורגמנית לשפה הערבית נכחנה בדיון וכן הנאשם אישר בעצמו בפני בית המשפט את עבודות כתוב האישום המתוקן.

זאת ועוד כאשר עסקין בהסדר טיעון, שככל תיקון כתוב אישום ביחס לשני נאים ספק אם המאשימה הייתה מתקנת את כתוב האישום ביחס לנאים מס' 1 לו היה הנאשם מס' 2 מחזק בcpfירתו. במובן זהшинתה המאשימה מצבה לרעה לאחר שהגיעה להסכמה בדבר תיקון כתוב האישום בעניינו של הנאשם 1 אף על יסוד הodium נאים 2 בעבודות כתוב האישום המתוקן ומכך יוצאה האינטרס הציבורי מופסד.

עם זאת, אף שהגין רב בעמדת המאשימה שמא נקט הנאשם בתמרון פסול, עסקין בנאים ללא עבר פלילי, שמיית הראיות כמעט והסתימה וכפי הנראה יש לשמעו את עדות הנאשם בלבד בכדי לסייע שמיית הראיות, הרי שבאזור בין השיקולים השונים לאור חומרת העבירה והשלכותיה האפשרות על הנאשם ככל שיורשע, על מנת להסיר את החשש שהוא הנאשם בעבודות כתוב האישום המתוקן מתוך תקוות כי הodium זו תביא לשחרורו מעצרו ולא משום שביצע את המעשה, סברתי שיש מקום לנאים להזכיר לחזור בו מהodium משך הורתי בשיבת האחונה, על ביטול הכרעת הדין המרשיעה כנגדו.

8. משכך, כתוב האישום המקורי ישוב לעמוד על כנו ועל פי ינהל ההליך נגד הנאשם 2 מן שלב בו הופסק טרם

הכרעת הדין.

.9. הוראות לקראת ישיבת הוהוכחות שנקבעה ליום 11/2/18, ניתנו בישיבת התזקורת.

10. המזכירות תודיע על הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשע"ח, 02 בינואר 2018, בהעדר
הצדדים.